

Arrest

nr. 218 342 van 15 maart 2019
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 132 441 van 30 oktober 2014 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 30 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 10 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 10 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zondereen geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar aangetekend werd verstuurd op 10.08.2014 (bijlage 13qq van 7.08.2014) en een eerder bevel dat haar werd betekend op 1.12.2017 (bijlage 13 van 10.10.2017).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zondereen geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens haar asielverklaring naar België op 9.06.2014. Betrokkene heeft op 10.06.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 31.07.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 10.08.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 7.08.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 3.11.2014.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidsstand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft vervolgens op 30.03.2017 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 10.10.2017. Deze beslissing is op 1.12.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 10.10.2017), geldig 30 dagen.

*Het feit dat betrokkenes dochter P.B.F. (...) (*21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes dochter en betrokkene samen met haar gezin regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.*

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene nog twee volwassen kinderen heeft in Angola, P.A. (...) en P.B. (...). In die zin vormt een terugkeer van betrokkene zeker geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar aangetekend werd verstuurd op 10.08.2014 (bijlage 13qq van 7.08.2014) en een eerder bevel dat haar werd betekend op 1.12.2017 (bijlage 13 van 10.10.2017). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is,

waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Cuypers, K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, M.H. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis) vanaf 22.01.2018."

1.8. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten^:
(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar aangetekend werd verstuurd op 10.08.2014 (bijlage 13q van 7.08.2014) een eerder bevel dat haar werd betekend op 1.12.2017 (bijlage 13 van 10.10.2017). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene dochter P.B.F. (...) (°21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene dochter en betrokkene samen met haar gezin regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene nog twee volwassen kinderen heeft in Angola, P.A. (...) en P.B. (...). In die zin vormt een terugkeer van betrokkene met een inreisverbod zeker geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar verweernota een exceptie van onbevoegdheid op voor wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving.

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

4.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij, na het citeren van de motieven van de eerste bestreden beslissing, uiteen als volgt:

“III. De Middelen

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Angola.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Men stelt in de beslissing dat:

"Het feit dat betrokkene dochter P. B. F. (...) (°21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter."

Dat verzoekster reeds meerdere jaren inwoont bij haar dochter en haar gezin. Verzoekster is een 64 jarige vrouw die illegaal op het grondgebied verblijft. Verzoekster is wel degelijk afhankelijk van haar dochter en een repatriëring is wel degelijk disproportioneel.

Ook stelt de bestreden beslissing dat uit een administratief verslag zou blijken dat verzoekster nog 2 zonen zou hebben. Verzoekster heeft inderdaad 2 zonen, doch weet niet waar zij zich bevinden en kan dan ook niet op hen terugvallen bij terugkeer.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en haar dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekster woont nu in bij haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft, alsook haar gezin die allen verblijft in België hebben. Dient zij deze achter te laten om terug te keren naar Angola, een land dat zij in 2014 ontvlucht is en waar de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die verzoekster nu heeft bereikt?

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoekster immers zeer duidelijk dat verzoekster, haar dochter en haar gezin een effectieve gezinscel vormen en gedurende vele jaren voor de beslissing ook al een gezinscel vormden. Zij heeft steeds bij haar dochter gewoond en haar dochter heeft steeds voor verzoekster gezorgd.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook werd verzoekster op 22.01.2018 opgepakt in het huis van haar dochter. Toen haar dochter haar kinderen naar school wilde brengen stond de politie buiten aan de deur te wachten tót zij buitenkwamen om daarna verzoekster op te pakken en mee te nemen en dit met 5 agenten. Verzoekster is 64 jaar en zou zich hoe dan ook niet verzet hebben.

De aanwezigheid van 5 politieagenten teneinde verzoekster op te pakken is dan ook onredelijk en disproportioneel als men verzoekster en haar leeftijd in ogenschouw neemt.

Ook schendt verwerende -partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Men stelt enkel dat dit niet proportioneel is indien verzoekster dient terug te keren. De dochter van verzoekster kan altijd afreizen naar Angola, doch neemt men niet in overweging dat verzoekster reeds 64 jaar oud is en zij dus de tijd die haar nog rest met haar dochter en haar gezin wenst door te brengen en niet kan terugkeren naar Angola, het land dat zij enkele jaren geleden reeds ontvlucht is.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .2

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek werd gevoerd naar de situatie van verzoekster mbt het gezin waar zij deel van uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste

De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoekster vereist is.

Men stelt dat dit vereist is door de 2 bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekster reeds mocht ontvangen, doch gaat het om een vrouw van 64 jaar die al sinds haar aankomst samenwoont en inwoont met haar dochter en haar gezin. Verwerende partij is hiervan op de hoogte gezien zij verzoekster zijn "komen arresteren" in het huis van haar dochter.

Het is aldus niet noodzakelijk om verzoekster vast te houden.

Zij zal zich niet onttrekken aan de verantwoordelijke autoriteiten.

De motivering is dus niet alleen onvoldoende maar ook fout!

Dat de bestreden beslissing bijgevolg fout, minstens niet afdoende motiveert waarom verzoekster vastgehouden dient te worden en er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

III.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Als verzoekster moet terugkeren, zal zij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Zij heeft niets meer in haar land van herkomst, zij kan nergens terecht, zelfs niet voor tijdelijk verblijf.

Zij heeft nog 2 zonen, doch weet niet waar zij verblijven.

Ook wordt er door verwerende partij aangehaald dat:

"Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidsstand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Verwerende partij laat echter na zelf onderzoek te doen naar de situatie in haar land van herkomst. Men verwijst louter en alleen naar het onderzoek tijdens haar asielprocedure.

Het onderzoek dateert van 2014 en hier kan men onmogelijk spreken van een actueel onderzoek.

Ook is de motivering van verwerende partij duidelijk niet voldoende om te stellen dat art. 3 van het EVRM niet zou geschonden worden bij terugkeer.

De bestreden beslissing verwijst louter en alleen naar de negatieve asielprocedure van verzoekster, doch dient verwerende partij zelf de situatie in het land van herkomst te onderzoeken daar het CGVS niet oordeelt over art. 3 van het EVRM en men dient dit te doen op het moment van de beslissing en dus op basis van een recent en actueel onderzoek zijn beslissing dient te baseren.

De beslissingen van het Commissariaat-Generaal worden gemotiveerd als volgt (vb. OV6465722 - CG0914947Z):

"... Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Verwerende partij dient art. 3 van het EVRM wel degelijk te onderzoeken en kan niet verdergaan op de negatieve beslissing, die werd genomen door het Commissariaat Generaal.

Dienst Vreemdelingenzaken was van dit alles dus op de hoogte en heeft in het dossier geen belangenafweging gemaakt.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men dient de huidige situatie te toetsen en na te kijken of zij kan terugkeren.

Er is geen afdoende of recent onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensenwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft schrik dat zij ook in Angola slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

III.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een gezinscel vormt met haar dochter en haar gezin. Dat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter en dit reeds sinds haar aankomst in België.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verzoekster woont wel degelijk samen met haar dochter en kleinkinderen, allen op hetzelfde adres.

Verzoekster woont nu in bij haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft, alsook haar gezin die allen verblijf in België hebben. Dient zij deze achter te laten om terug te keren naar Angola, een land dat zij in 2014 ontvlucht is en waar de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die verzoekster nu heeft bereikt?

Ook werd verzoekster op 22.01.2018 opgepakt in het huis van haar dochter. Toen haar dochter haar kinderen naar school wilde brengen stond de politie buiten aan de deur te wachten tot zij buitenkwamen om daarna verzoekster op te pakken en mee te nemen en dit met 5 agenten. Verzoekster is 64 jaar en zou zich hoe dan ook niet verzet hebben.

Hierna werd zij overgebracht naar het Gesloten Centrum Caricole.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Angola wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tót de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de dochter van verzoekster een inkomen heeft en voor haar kan zorgen terwijl zij de zorg van haar kleinkinderen op zich neemt.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met dochter en haar gezin.

Zij zorgt immers ook voor de kleinkinderen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar dochter en gezin gerespecteerd te worden!

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar dochter en haar gezin dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing."

4.2. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bestreden inreisverbod, beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

(...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 8 van het EVRM, alsook de rechten van het kind geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Angola en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Men stelt in de beslissing dat:

"Het feit dat betrokkene dochter P.B.F. (...) (°21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter."

Dat verzoekster reeds meerdere jaren inwoont bij haar dochter en haar gezin. Verzoekster is een 64 jarige vrouw die illegaal op het grondgebied verblijft. Verzoekster is wel degelijk afhankelijk van haar dochter en een repatriëring is wel degelijk disproportioneel.

Ook stelt de bestreden beslissing dat uit een administratief verslag zou blijken dat verzoekster nog 2 zonen zou hebben. Verzoekster heeft inderdaad 2 zonen, doch weet niet waar zij zich bevinden en kan dan ook niet op hen terugvallen bij terugkeer.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekster woont nu in bij haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft, alsook haar gezin die allen verblijf in België hebben. Dient zij deze achter te laten om terug te keren naar Angola, een land dat zij in 2014 ontvlucht is en waar de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die verzoekster nu heeft bereikt?

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoekster immers zeer duidelijk dat verzoekster, haar dochter en haar gezin een effectieve gezinscel vormen en gedurende vele jaren voor de beslissing ook al een gezinscel vormden. Zij heeft steeds bij haar dochter gewoond en haar dochter heeft steeds voor verzoekster gezorgd.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook werd verzoekster op 22.01.2018 opgepakt in het huis van haar dochter. Toen haar dochter haar kinderen naar school wilde brengen stond de politie buiten aan de deur te wachten tot zij buitenkwamen om daarna verzoekster op te pakken en mee te nemen en dit met 5 agenten. Verzoekster is 64 jaar en zou zich hoe dan ook niet verzet hebben.

De aanwezigheid van 5 politieagenten om verzoekster op te pakken is dan ook onredelijk en disproportioneel als men verzoekster en haar leeftijd in ogenschouw neemt.

Ook schendt verwerende -partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Men stelt enkel dat dit niet proportioneel is indien verzoekster dient terug te keren. De dochter van verzoekster kan altijd afreizen naar Angola, doch neemt men niet in overweging dat verzoekster reeds 64 jaar oud is en zij dus de tijd die haar nog rest met haar dochter en haar gezin wenst door te brengen en niet kan terugkeren naar Angola, het land dat zij enkele jaren geleden reeds ontvlucht is.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster mbt het gezin waar zij deel van uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verzoekster heeft reeds een asielaanvraag ingediend en aangezien ze verzoekster in het huis van haar dochter zijn komen arresteren was verwerende partij ook op de hoogte van de verblijfplaats van verzoekster.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Nochtans woont verzoekster bij haar dochter en haar gezin, dus ook kleinkinderen.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Haar dochter heeft ook de Nederlandse nationaliteit op basis waarvan zij reeds een aanvraag gezinshereniging indiende. Er kan dan ook geen sprake zijn van hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Verzoekster woont bij haar dochter en verwerende partij heeft hier weet van. Verzoekster heeft bij haar binnenkomst een asielaanvraag ingediend en nadien een aanvraag gezinshereniging. Zij wenst ni. haar verblijf te legaliseren en wenst niet langer in de illegaliteit te verblijven.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Als verzoekster moet terugkeren, zal zij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Zij heeft niets meer in haar land van herkomst, zij kan nergens terecht, zelfs niet voor tijdelijk verblijf.

Zij heeft nog 2 zonen, doch weet niet waar zij verblijven.

Ook wordt er door verwerende partij aangehaald dat:

"Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van

het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidsstand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Verwerende partij laat echter na zelf onderzoek te doen naar de situatie in haar land van herkomst. Men verwijst louter en alleen naar het onderzoek tijdens haar asielprocedure.

Het onderzoek dateert van 2014 en hier kan men onmogelijk spreken van een actueel onderzoek.

Ook is de motivering van verwerende partij duidelijk niet voldoende om te stellen dat art. 3 van het EVRM niet zou geschonden worden bij terugkeer.

De bestreden beslissing verwijst louter en alleen naar de negatieve asielprocedures van verzoekster, doch dient verwerende partij zelf de situatie in het land van herkomst te onderzoeken daar het CGVS niet oordeelt over art. 3 van het EVRM en men dient dit te doen op het moment van de beslissing en dus op basis van een recent en actueel onderzoek zijn beslissing te baseren.

De beslissingen van het Commissariaat-Generaal worden gemotiveerd als volgt (vb. OV6465722 - CG0914947Z):

"... Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Verwerende partij dient art. 3 van het EVRM wel degelijk te onderzoeken en kan niet verdergaan op de negatieve beslissing, die werd genomen door het Commissariaat Generaal.

Dienst Vreemdelingenzaken was van dit alles dus op de hoogte en heeft in het dossier geen belangenafweging gemaakt.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men dient de huidige situatie te toetsen en na te kijken of zij kan terugkeren.

Er is geen afdoende of recent onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft schrik dat zij ook in Angola slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

*Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!
geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is. Dit is dan ook onaanvaardbaar!*

IV.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster gezinscel vormt met haar dochter en haar gezin. Dat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter en dit reeds sinds haar aankomst in België.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verzoekster woont wel degelijk samen met haar dochter en haar gezin, allen op hetzelfde adres.

Verzoekster woont nu in bij haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft, alsook haar gezin die allen verblijf in België hebben. Dient zij deze achter te laten om terug te keren naar Angola, een land dat zij in 2014 ontvlucht is en waar de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die verzoekster nu heeft bereikt?

Ook werd verzoekster op 22.01.2018 opgepakt in het huis van haar dochter. Toen haar dochter haar kinderen naar school wilde brengen stond de politie buiten aan de deur te wachten tót zij buitenkwamen om daarna verzoekster op te pakken en mee te nemen en dit met 5 agenten. Verzoekster is 64 jaar en zou zich hoe dan ook niet verzet hebben.

Hierna werd zij overgebracht naar het Gesloten Centrum Caricole.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Angola wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het

uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de dochter van verzoekster een inkomen heeft en voor haar kan zorgen terwijl zij de zorg van haar kleinkinderen op zich neemt.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met dochter en haar gezin.

Zij zorgt immers ook voor de kleinkinderen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar dochter en gezin gerespecteerd te worden!

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een inreisverbod te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar dochter en haar gezin dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVY 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing."

4.3. De twee door de verzoekende partij aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

4.4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar zij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2014 dat haar aangetekend werd verstuurd op 10 augustus 2014 en een eerder bevel van 10 oktober 2017 dat haar werd betekend op 1 december 2017. Er wordt verduidelijkt dat er geen termijn van één tot zeven dagen wordt toegekend nu de verzoekende partij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig is vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot het vrijwillig vertrekken, dat een dwangmaatregel proportioneel is. Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij op 10 juni 2014 een asielaanvraag heeft ingediend, dat deze aanvraag werd geweigerd en dat de verzoekende partij een bevel ontving op 10 augustus 2014 geldig voor dertig dagen, dat na een schorsend beroep de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad op 3 november 2014, dat uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) is gebleken dat de verzoekende partij niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop zouden kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat de verzoekende partij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 30 maart 2017 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat deze onontvankelijk werd verklaard op 10 oktober 2017 en dat deze beslissing aan de verzoekende partij betekend werd met een bevel om het grondgebied te verlaten op 1 december 2017. Betreffende artikel 8 van het EVRM, wordt gemotiveerd dat het feit dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin legaal in België verblijft, de verzoekende partij niet automatisch recht heeft op verblijf, evenmin als het feit dat zij samenwoont met haar dochter. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij in haar regularisatieaanvraag verklaart dat zij emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar

dochter wordt gesteund, dat zij echter niet aantoonbaar is van haar dochter, dat een repatriëring naar haar land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties. De verwerende partij motiveert nog dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen, dat een repatriëring naar Angola dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het privéleven van de verzoekende partij. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij nog twee volwassenen kinderen heeft in Angola, dat in die zin een terugkeer zeker geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte wordt nog gesteld dat de verzoekende partij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij opnieuw is aangetroffen in onwettig verblijf, dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2014 dat haar aangetekend werd verstuurd op 10 augustus 2014 en een eerder bevel van 10 oktober 2017 dat haar werd betekend op 1 december 2017. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en bovendien door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt gemotiveerd dat de asielaanvraag die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd na grondig onderzoek negatief werd afgesloten waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat het feit dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin legaal in België verblijft, de verzoekende partij niet automatisch recht heeft op verblijf, evenmin als het feit dat zij samenwoont met haar dochter. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij in haar regularisatieaanvraag verklaart dat zij emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund, dat zij echter niet aantoonbaar is van haar dochter, dat een repatriëring naar haar land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties. De verwerende partij motiveert nog dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen, dat een repatriëring naar Angola dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het privéleven van de verzoekende partij. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij nog twee volwassenen kinderen heeft in Angola, dat in die zin een terugkeer zeker geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM. Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod voor drie jaar, gelet op de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven, meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen niet op degelijke wijze zijn gemotiveerd, dat uit de eerste en de tweede bestreden beslissing geen grondig en individueel onderzoek blijkt naar haar situatie met betrekking tot het gezin waar zij deel van uitmaakt. De Raad stelt vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist nu uit de motieven van de bestreden beslissingen, zoals hierboven aangegeven, wel degelijk blijkt dat een grondig en individueel onderzoek werd gevoerd naar de situatie van de verzoekende partij en haar gezin.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.6. De verzoekende partij betoogt dat zij op 22 januari 2018 werd opgepakt in het huis van haar dochter, dat toen haar dochter de kinderen naar school wilde brengen de politie buiten aan de deur stond te wachten tot zij buitenkwamen om haar daarna op te pakken en mee te nemen en dit met 5 agenten, dat zij 64 jaar is en zich hoe dan ook niet zou verzet hebben, dat zij hierna werd overgebracht naar het gesloten centrum, dat de aanwezigheid van 5 politieagenten teneinde haar op te pakken dan ook onredelijk en disproportioneel is als men haar en haar leeftijd in ogenschouw neemt.

De verzoekende partij meent voorts dat de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel schendt in verband met de vasthoudingsvereiste, dat de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom de vasthouding van de verzoekende partij vereist is, dat men stelt dat dit vereist is door de twee bevelen om het grondgebied te verlaten die zij reeds mocht ontvangen, doch dat het hier gaat om een vrouw van 64 jaar die al sinds haar aankomst samenwoont en inwoont bij haar dochter en haar gezin, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was gezien zij haar is komen arresteren in het huis van haar dochter, dat het aldus niet noodzakelijk was om haar vast te houden, dat zij zich niet zal onttrekken aan de verantwoordelijke autoriteiten, dat de motivering niet alleen onvoldoende maar ook fout is, dat de bestreden beslissing fout, minstens niet voldoende motiveert waarom zij vastgehouden dient te worden en er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Vooreerst, waar de verzoekende partij betoogt dat eerste bestreden beslissing fout of minstens niet afdoende motiveert waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, wijst de Raad erop dat uit eenvoudige lezing van de motieven blijkt dat wel degelijk wordt gemotiveerd waarom geen termijn wordt toegekend, op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze motieven foutief of niet afdoende zijn. Door het louter beweren dat zij zich niet zal onttrekken aan de verantwoordelijke autoriteiten, weerlegt, noch ontkracht zij de overwegingen waarin er op wordt gewezen dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en haar geen termijn van één tot zeven dagen worden toegekend nu zij na een afgewezen verblijfsaanvraag niet vrijwillig is vertrokken waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot vrijwillig vertrek, dat een dwangmaatregel proportioneel is.

De overige kritiek van de verzoekende partij is gericht tegen de omstandigheden van vasthouding en de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bestreden bijlage 13septies. Het komt de Raad niet toe zich hierover uit te spreken daar hij in deze zonder rechtsmacht is, zoals reeds blijkt uit de bespreking onder punt 3.

4.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder

wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en het geheel van elementen in dit dossier. Na citering van de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing die betrekking hebben op artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat zij meerdere jaren inwoont bij haar dochter en gezin, dat zij een 64-jarige vrouw is die illegaal op het grondgebied verblijft, dat zij wel degelijk afhankelijk is van haar dochter en een repatriëring wel degelijk disproportioneel is. Betreffende het feit dat zij twee zonen heeft, stelt de verzoekende partij dat zij niet weet waar zij zich bevinden en zij dan ook niet op hen kan terugvallen. Zij meent dat het dan ook duidelijk is dat de verwerende partij haar dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij meent dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is daar zij in België woont bij haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft, alsook haar gezin die allen in België verblijven en stelt zij de vraag of zij deze dient achter te laten om terug te keren naar Angola, een land dat zij in 2014 ontvlucht is en waar de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die de verzoekende partij nu heeft bereikt. De verzoekende partij stelt dat uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat zij, haar dochter en haar gezin een effectieve gezinscel vormen en gedurende vele jaren voor de beslissing ook al een gezinscel vormden, dat zij steeds bij haar dochter heeft gewoond en haar dochter voor haar heeft gezorgd, dat het onredelijk is om dit feit gewoon te negeren. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen melding maakt, laat staan onderzocht heeft, wat voor gevolgen dit kan hebben als zij dient terug te keren naar haar land van herkomst. Betreffende het motief dat een terugkeer niet disproportioneel is en haar dochter altijd kan afreizen naar Angola, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet in overweging neemt dat zij reeds 64 jaar oud is en zij dus de tijd die haar nog rest met haar dochter en haar gezin wenst door te brengen en niet kan terugkeren naar Angola, het land dat zij enkele jaren geleden ontvlucht is. Zij meent dat de verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van de verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld en bovendien onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij een gezinscel vormt met haar dochter en haar gezin, dat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter en dit reeds sinds haar aankomst in België, dat echter niet de minste belangenafweging wordt gemaakt, dat zij wel degelijk samenwoont met haar dochter en kleinkinderen. Zij meent dat haar dossier op geen enkele manier grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissingen. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat er een afweging moest gemaakt worden tussen de verschillende belangen, dat haar dochter een inkomen heeft en voor haar kan zorgen terwijl zij de zorg voor de kleinkinderen op zich neemt, dat een terugkeer voor haar zware gevolgen met zich meebrengt, voornamelijk op grond van haar gezinsleven met haar dochter en gezin, dat zij immers voor de kleinkinderen zorgt, dat er geen sprake is van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, noch dat er sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten of dat zij een gevaar vormt voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, dat bijgevolg haar recht op een gezinsleven gerespecteerd dient te worden. Concluderend stelt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissingen zeer duidelijk blijkt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor haar en haar gezinsleven. In het tweede middel betoogt de verzoekende partij ook nog dat artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind zullen geschonden worden indien zij dient te terug te keren naar Angola en zij gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

In de eerste bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkenes dochter P.B.F. (...) (°21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes dochter en betrokkene samen met haar gezin regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne

communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene nog twee volwassen kinderen heeft in Angola, P.A. (...) en P.B. (...). In die zin vormt een terugkeer van betrokkene zeker geen schending van artikel 8 van het EVRM."

In de tweede bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

"Het feit dat betrokkenes dochter P.B.F. (...) (°21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes dochter en betrokkene samen met haar gezin regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene nog twee volwassen kinderen heeft in Angola, P.A. (...) en P.B. (...). In die zin vormt een terugkeer van betrokkene met een inreisverbod zeker geen schending van artikel 8 van het EVRM."

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat het feit dat de verzoekende partij aangeeft een gezinscel te vormen met haar dochter en haar gezin niet wordt genegeerd. Evenmin kan zij voorhouden dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen melding maakte of minstens niet onderzocht wat voor gevolgen een terugkeer kan hebben op haar gezinsleven. Immers wordt gemotiveerd dat niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij ten laste is van haar dochter en wordt voorts gemotiveerd dat een repatriëring naar het land van oorsprong niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven daar haar dochter en haar gezin de verzoekende partij regelmatig kunnen komen bezoeken in Angola en regelmatig contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen zodat een terugkeer dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal betekent. Uit voormelde motieven blijkt dan ook dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij een gezinscel vormt met haar dochter en haar gezin en hieromtrent tevens een belangenafweging doorvoerde. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar dossier op geen enkele manier grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissingen. Evenmin kan zij ernstig betogen, gelet op voormelde motieven, dat uit de bestreden beslissingen zeer duidelijk blijkt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die deze beslissingen zouden hebben voor haar en haar gezinsleven.

De voormelde motieven van de bestreden beslissingen zijn overigens conform de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De verwerende partij wijst erop dat het in België verblijven met haar gezin en het feit dat zij samenwoont met haar dochter niet automatisch recht geeft op verblijf, dat zij in haar regularisatieaanvraag verklaarde dat zij emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund, dat zij niet aantoonde dat zij effectief ten laste is van haar dochter.

Door het enkel herhalen dat zij meerdere jaren inwoont bij/samenwoont met haar dochter en haar gezin die allen in België verblijven – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat deze feiten niet worden betwist in de bestreden beslissingen – en zij een gezinscel vormen, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij dit aan door enkel te stellen dat zij wel degelijk afhankelijk/ten laste is van haar dochter. Zij weerlegt, noch ontkracht het motief dat zij niet aantoonde dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Ook door het wijzen op haar leeftijd en haar illegaal verblijf toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont immers niet aan dat zij omwille van haar leeftijd en/of haar illegaal verblijf wel degelijk afhankelijk is van haar dochter en haar gezin. Er kan niet vastgesteld worden dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het effectief ten laste zijn niet werd aangetoond.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar dochter voor haar zorgt, beperkt zij zich tot een loutere bewering en weerlegt, noch ontkracht zij het motief dat niet aangetoond is dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Ook waar de verzoekende partij betoogt dat haar dochter een inkomen heeft en dat zij de zorg voor de kleinkinderen op zich neemt, beperkt zij zich tot een loutere bewering, zodat zij geenszins aantoonde dat er, in tegenstelling tot wat geoordeeld wordt in de bestreden beslissingen, wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid waaruit het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat een terugkeer voor haar zware gevolgen met zich meebrengt, voornamelijk op grond van haar gezinsleven met haar dochter en gezin, dat zij immers voor de kleinkinderen zorgt. In zoverre de verzoekende partij met haar stelling dat de 'rechten van het kind geschonden worden', wenst te wijzen op haar kleinkinderen, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze de rechten van haar kleinkinderen zouden geschonden worden door de bestreden beslissingen. In zoverre zij zou wensen te wijzen op de zorg voor de kleinkinderen, maakt zij dit, gelet op de bovenvermelde vaststellingen, niet aannemelijk. Voor het overige dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet verduidelijkt van welke (andere) kinderen de rechten geschonden worden door de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar dochter en haar gezin op het Belgische grondgebied.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij motiveerde immers dat een terugkeer naar Angola niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van haar gezins- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Angola en vanuit België contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, dat een terugkeer naar Angola dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij nog twee volwassen kinderen heeft in Angola zodat in die zin een terugkeer zeker geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

Deze motieven zijn eveneens conform de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014,

Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

De Raad herhaalt dat de verwerende partij motiveerde dat een terugkeer naar Angola niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van haar gezins- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Angola en vanuit België contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, dat een terugkeer naar Angola dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij nog twee volwassen kinderen heeft in Angola zodat in die zin een terugkeer zeker geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

Door het louter stellen dat een repatriëring wel degelijk disproportioneel is, toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze beoordeling een foutieve of kennelijk onredelijke belangenafweging uitmaakt. Zij toont niet aan dat haar dochter en haar gezin in de onmogelijkheid verkeren haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Evenmin betwist zij dat zij nog twee volwassen kinderen heeft in Angola. Waar zij stelt dat zij niet weet waar zij zich bevinden en zij dan ook niet op hen kan terugvallen, beperkt zij zich

tot een loutere bewering. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de belangenafweging die gemaakt werd ten opzichte van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar dochter en haar gezin.

Het enkele feit dat de verzoekende partij de tijd die haar nog rest – waarbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij aangeeft 64 jaar te zijn en zij niet aantoonst dat er specifieke en persoonlijke redenen zijn die het aannemelijk maken dat haar nog korte tijd rest – wenst door te brengen bij haar dochter en haar gezin, doet geen afbreuk aan de gemaakte belangenafweging. De Raad herhaalt dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar leeftijd diende in overweging te nemen, doch toont aldus geenszins aan op welke wijze het in rekening nemen van haar leeftijd afbreuk kan doen aan of van invloed kan zijn op de gemaakte belangenafweging.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, niet op kennelijk redelijke wijze kon stellen – in het licht van een billijke belangenafweging betreffende haar gezinsleven met haar dochter en haar gezin – dat de dochter van de verzoekende partij samen met haar gezin de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Angola en vanuit België contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, dat een terugkeer naar Angola dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of zij haar gezin dient achter te laten om terug te keren naar Angola, een land dat zij in 2014 ontvlucht is en waar de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die de verzoekende partij nu heeft bereikt, wijst de Raad er vooreerst op dat in de eerste bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 10 juni 2014 een asielaanvraag heeft ingediend, dat deze aanvraag werd geweigerd, dat na een schorsend beroep de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad op 3 november 2014, dat uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat de verzoekende partij niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop zouden kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat de verzoekende partij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ook in de tweede bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij na grondig onderzoek negatief werd afgesloten waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Met de enkele verwijzing naar het feit dat zij in 2014 Angola is ontvlucht, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat in Angola de levensverwachtingen niet hoger zijn dan de leeftijd die de verzoekende partij nu heeft bereikt. Zij toont overigens geenszins *in concreto* aan dat de gemiddelde levensverwachting in Angola een hinderpaal vormt voor een terugkeer, nu zij geenszins aantoonst dat zij te kampen heeft met gezondheidsproblemen, noch *in concreto* aantoonst om welke reden een terugkeer naar Angola haar levensduurte zou verminderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissingen, noch dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie en geen afweging werd gemaakt van de gevolgen van de bestreden beslissingen voor haar en haar gezin, noch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

4.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt eveneens onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM betoogt de verzoekende partij dat indien zij zal moeten terugkeren, zij zal terechtkomen in mensonwaardige omstandigheden, dat zij niets meer heeft in haar land van herkomst, dat zij nergens terecht kan, zelfs niet voor tijdelijk verblijf, dat zij twee zonen heeft doch niet weet waar zij verblijven. De verzoekende partij wijst op de motieven in de eerste bestreden beslissing betreffende artikel 3 van het EVRM en stelt dat de verwerende partij nalaat zelf onderzoek te doen naar de situatie in haar land van herkomst, dat louter en alleen verwezen wordt naar het onderzoek tijdens haar asielprocedure, dat het onderzoek dateert van 2014 en men hier onmogelijk kan spreken van een actueel onderzoek, dat ook de motivering duidelijk niet voldoende is om te stellen dat artikel 3 van het EVRM niet zou geschonden worden bij terugkeer. Zij stelt dat de bestreden beslissing louter en alleen verwijst naar de negatieve asielprocedure, doch dat de verwerende partij zelf de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken daar het CGVS niet oordeelt over artikel 3 van het EVRM en men dit dient te doen op het moment van de bestreden beslissing en dus op basis van een recent en actueel onderzoek. Zij wijst op de motieven van beslissingen van het CGVS waarin erop gewezen wordt dat het CGVS zich al uitgesproken heeft over de aspecten van artikel 3 van het EVRM opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar niet bevoegd is om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM wel degelijk dient te onderzoeken en niet kan verdergaan op de negatieve beslissing van het CGVS, dat de verwerende partij van dit alles op de hoogte was en in het dossier geen belangenafweging heeft gemaakt, dat dit getuigt van onzorgvuldig onderzoek. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij op zijn minst de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken, dat bovendien de Raad van State zich reeds uitsprak over deze kwestie, dat de bevoegde diensten de situatie in het land van herkomst dienen te onderzoeken op het moment dat zij de beslissing nemen, dat de verwerende partij dit weigert te doen, dat men de huidige situatie dient te toetsen en dient na te kijken of zij kan terugkeren. Zij herhaalt dat er geen afdoende of recent onderzoek is naar de situatie in haar land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde, dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens dit niet wordt aangetoond in het dossier. Zij betoogt dat elke staat een beschermingsplicht heeft ten opzichte van mensen die foltering of een mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan, dat dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van de staat zelf. Zij meent dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek moet verrichten. De verzoekende partij stelt schrik te hebben dat zij in Angola slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Betreffende artikel 3 van het EVRM wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene kwam volgens haar asielverklaring naar België op 9.06.2014. Betrokkene heeft op 10.06.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 31.07.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 10.08.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 7.08.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 3.11.2014.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidsstand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

In het bestreden inreisverbod wordt betreffende artikel 3 van het EVRM gemotiveerd:

“De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij betoogt, dat indien zij zal moeten terugkeren, zij zal terechtkomen in mensonwaardige omstandigheden, dat zij niets meer heeft in haar

land van herkomst, dat zij nergens terecht kan, zelfs niet voor tijdelijk verblijf en dat zij twee zonen heeft doch niet weet waar zij verblijven, zij zich beperkt tot loutere beweringen, die zij geenszins aannemelijk maakt. Waar de verzoekende partij stelt schrik te hebben dat zij in Angola slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wijst de Raad erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen, wat zij *in casu* nalaat te doen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt voorts dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, *“een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji*, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

Betreffende de vrees van de verzoekende partij slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon te riskeren als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, kon de verwerende partij aldus bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volstaan met de stelling *“Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”* en de verwijzing naar het feit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij afgesloten werd met een negatieve beslissing van de Raad, daar zij er eveneens op wees dat het *“administratief dossier (...) geen stukken (bevat) die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”* Ook in de tweede bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat de asielprocedure van de verzoekende partij na grondig onderzoek negatief werd afgesloten waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De verzoekende partij, die geen (persoonlijke) elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, toont op geen enkele manier aan dat er in de periode tussen de afwijzing van haar asielaanvraag en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het thans bestreden inreisverbod – in tegenstelling tot wat uitdrukkelijk in de eerste bestreden beslissing wordt vermeld – elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt kan verantwoorden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij belang heeft bij haar betoog dat de verwerende partij gehouden was tot een recent en actueel onderzoek.

Waar de verzoekende partij wijst op de motieven in beslissingen van het CGVS waarin erop gewezen wordt dat het CGVS zich al uitgesproken heeft over de aspecten van artikel 3 van het EVRM opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar niet bevoegd is om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en stelt dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM wel degelijk dient te onderzoeken en niet kan verdergaan op

de negatieve beslissing van het CGVS, dat de verwerende partij van dit alles op de hoogte was en in het dossier geen belangenafweging heeft gemaakt, dat dit getuigt van onzorgvuldig onderzoek, gaat zij er aan voorbij dat in voormeld citaat van beslissingen van het CGVS wel degelijk staat dat het CGVS een uitspraak doet over de aspecten van artikel 3 van het EVRM opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan met welke elementen, die door het CGVS niet beoordeeld werden daar zij hiervoor niet bevoegd is, de verwerende partij nog diende rekening te houden of diende te motiveren of een belangenafweging diende te maken in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

4.9. De verzoekende partij betoogt in het tweede middel, specifiek met betrekking tot het inreisverbod, dat de motivering onvoldoende is, dat het duidelijk mag zijn dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoekende partij wijst er op dat reeds verschillende arresten van de Raad werden uitgesproken waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen van het dossier alvorens een inreisverbod op te leggen. Zij wijst erop dat arrest nr. 92 111 van 27 november 2012 vermeldt dat, daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, de Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkingen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Volgens de verzoekende partij is de motivering van dit arrest van toepassing op huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod voor drie jaar zodanig groot zijn, dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is door geen rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij en de actuele situatie in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat zij een asielaanvraag heeft ingediend en dat aangezien zij in het huis van haar dochter gearresteerd werd de verwerende partij ook op de hoogte was van haar verblijfplaats, dat dit niet over het hoofd kan worden gezien en wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient te worden gehouden en in tegenspraak met de motivering. Zij meent dat de verwerende partij de motiveringsverplichting schendt daar niet afdoende verantwoord wordt waarom *in casu* een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor haar, dat zij immers drie jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden, tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dat zij nochtans bij haar dochter en haar gezin, dus ook de kleinkinderen, woont. De verzoekende partij meent dat men kost wat kost tracht een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken van haar dossier, dat de verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van de elementen. Zij herhaalt dat de verwerende partij rekening diende te houden met haar specifieke situatie, het volledige dossier en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen en wijst erop dat haar dochter de Nederlandse nationaliteit heeft op basis waarvan zij reeds een aanvraag gezinshereniging indiende, dat er dan ook geen sprake kan zijn van hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, dat zij bij haar dochter woont en de verwerende partij hier weet van heeft, dat zij bij haar binnenkomst een asielaanvraag heeft ingediend en nadien een aanvraag gezinshereniging en niet langer wenst in de illegaliteit te verblijven.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 10

augustus 2014 en op 1 december 2017, dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen en zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Ook betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt verwezen naar de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven om te verantwoorden dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoekende partij wijst erop dat haar dochter de Nederlandse nationaliteit heeft op basis waarvan zij reeds een aanvraag gezinshereniging indiende, dat er dan ook geen sprake kan zijn van hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, dat zij bij haar dochter woont en de verwerende partij hier weet van heeft, dat zij bij haar binnenkomst een asielaanvraag heeft ingediend en nadien een aanvraag gezinshereniging en niet langer wenst in de illegaliteit te verblijven.

Vooreerst stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt – en de verzoekende partij toont dit ook niet aan – dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar dochter met de Nederlandse nationaliteit, zodat haar betoog op dit vlak feitelijke grondslag mist.

Voorts toont de verzoekende partij met haar betoog evenwel niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar aangetekend werd verstuurd op 10.08.2014 (bijlage 13q van 7.08.2014) een eerder bevel dat haar werd betekend op 1.12.2017 (bijlage 13 van 10.10.2017).”* Evenmin betwist de verzoekende partij dat zij *“door de stad Antwerpen geïnformeerd (werd) over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek”*. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat zij *“hardnekkig (weigert) aan de terugkeerverplichting te voldoen”*, noch dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze, bij het bepalen van de duur van drie jaar voor het inreisverbod, *“de hardnekkigheid (...) om illegaal op het grondgebied te willen verblijven”* mee in rekening wordt genomen. Immers dateren beide bevelen waarnaar verwezen wordt van na het indienen van de asielaanvraag. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar asielaanvraag om haar stelling dat er geen sprake kan zijn van een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, te staven. Ook toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat zij bij haar dochter woont – feit dat overigens erkend wordt in de tweede bestreden beslissing en mee in overweging wordt genomen, doch waarover wordt geoordeeld dat het feit dat zij samenwoont met haar dochter en haar gezin haar geen automatisch recht op verblijf geeft – en zij niet langer in de illegaliteit wenst te verblijven afbreuk doet aan de vaststelling dat zij, gelet op het geen gevolg geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en illegaal op het grondgebied verblijft. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt – en de verzoekende partij toont dit ook niet aan – dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar dochter met de Nederlandse nationaliteit.

In het bestreden inreisverbod wordt het volgende gesteld inzake de termijn van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

*Het feit dat betrokkene dochter P.B.F. (...) (*21.10.1983) samen met haar gezin legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar dochter. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij op emotioneel, financieel en op alle andere vlakken door haar dochter wordt gesteund. Zij toont echter niet aan dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene dochter en betrokkene samen met haar gezin regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.*

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene nog twee volwassen kinderen heeft in Angola, P.A. (...) en P.B. (...). In die zin vormt een terugkeer van betrokkene met een inreisverbod zeker geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

De verzoekende partij werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gefaald heeft om rekening te houden met artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is door geen rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval.

De verzoekende partij werpt op dat geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt."* De verzoekende partij laat na enig concreet element in verband met de actuele situatie in haar land van herkomst bij te brengen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat er rekening mee werd gehouden dat *"De asielaanvraag (...) negatief (werd) afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt."* De verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststelling feitelijk onjuist, dan wel niet langer actueel zou zijn. Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij evenmin aan dat geen rekening wordt gehouden met het door haar indienen van een asielaanvraag, noch dat de informatie dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in tegenspraak is met de motieven van de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt eveneens dat aangezien zij in het huis van haar dochter werd gearresteerd de verwerende partij op de hoogte was van haar verblijfplaats, dat dit belangrijke informatie is waarmee rekening dient te worden gehouden en in tegenspraak is met de motivering. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt op welke wijze dit element in tegenspraak is met de motieven van de tweede bestreden beslissing. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij aanhaalt niet op de hoogte te zijn van de verblijfplaats van de verzoekende partij, zodat de Raad op dit vlak ook geen foutieve feitelijke vaststelling kan ontwaren. Voorts toont de verzoekende partij geenszins de relevantie aan van het feit dat de verwerende partij op de hoogte is van haar verblijfplaats, voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zij toont immers niet aan waarom het hebben van een gekende verblijfplaats in België een snellere terugkeer naar België noodzakelijk zou maken en een kortere termijn zou verantwoorden.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor haar, dat zij immers drie jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden, tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dat zij nochtans bij haar dochter en haar gezin, dus ook de kleinkinderen, woont. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen van het inreisverbod voor haar gelet op haar inwonen bij haar dochter en haar gezin, nu uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van haar dochter en haar gezin in België alsook met het samenwonen en eveneens gemotiveerd heeft over de gevolgen van het inreisverbod en dit als volgt: *"Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes dochter en betrokkene samen met haar gezin regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."* De

verzoekende partij meent dat men kost wat kost tracht een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken van haar dossier, doch toont geenszins aan waarom voormelde afweging in het licht van haar gezinsleven, die eveneens een afweging bevat over de gevolgen van het inreisverbod voor haar en haar gezin, niet correct of onafdoende zou zijn.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest met nummer 92 111 van 27 november 2012 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in tegenstelling tot het arrest waarnaar zij verwijst *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van haar geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. De verzoekende partij laat na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Doorheen haar betoog stipt de verzoekende partij verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle en het geheel van de elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekende partij toont verder ook niet aan – welk concreet element door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

De verzoekende partij meent dat de motieven van de tweede bestreden beslissing niet afdoende verantwoorden waarom een inreisverbod voor de termijn van drie jaar moet worden opgelegd, doch slaagt er niet in, zoals blijkt uit voormelde vaststellingen, de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.10. De verzoekende partij betoogt ten slotte dat zij nooit werd gehoord alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werd betekend, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de verzoekende partij dat haar een bevel en een inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat een dergelijke beslissing inhoudt dat zij haar dochter en haar gezin dient achter te laten, dat de bestreden beslissingen dan ook maatregelen uitmaken die haar in haar belangen aantasten en dat deze ook onmiskenbaar zijn gestoeld op haar persoonlijk gedrag. Zij stelt zich de vraag welk persoonlijk gedrag hier de openbare orde stoort om tot een dergelijke beslissing met opsluiting over te gaan. Zij meent dat de hoorplicht van toepassing is, dat met andere woorden de verzoekende partij de mogelijkheid diende te worden gegeven om haar standpunt over een eventueel bevel en inreisverbod uiteen te zetten en dat de verwerende partij bovendien haar vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel en een inreisverbod te betekenen en haar de kans te geven hierop te reageren. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 184 616. Zij meent dat het niet horen dan ook een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de beslissingen dienen vernietigd te worden.

De Raad benadrukt dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het vervullen van de hoorplicht heeft hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Met haar louter algemeen betoog dat zij niet de kans kreeg haar standpunt uiteen te zetten, brengt de verzoekende partij geen concreet element naar voren waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn

gehouden. Immers, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat zij samenwoont met haar dochter en haar gezin en zij deze dient achter te laten bij het verlaten van het grondgebied. Met haar betoog toont de verzoekende partij voorts niet aan dat de motiveringen niet afdoende zouden zijn, noch dat de bestreden beslissingen niet zouden stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, noch dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak of de beslissingen kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij deelt ook thans geen relevante gegevens mee die de inhoud van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden.

Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot een louter theoretisch betoog en maakt zij dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

Bovendien heeft de verzoekende partij *in casu* op 30 maart 2017 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 10 oktober 2017 onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (*cf.* RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekende partij, die geen concrete elementen naar voren brengt die dateren van na de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 oktober 2017 of die zij nog niet eerder naar voren had gebracht, maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2018.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving gevoegd bij de eerste bestreden beslissing aangeeft: *“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. (Zie het door de politie zone van Antwerpen ingevulde administratief verslag.)”* In het administratief dossier bevindt zich inderdaad een *“Administratief verslag vreemdelingencontrole”* waarin wordt verwezen naar een document *“hoorrecht”*. Uit dit document, dat dateert van 22 januari 2018, blijkt dat de verzoekende partij gevraagd werd naar haar familie in België, de reden waarom zij naar België is gekomen of waarom zij hier verblijft en de noodzaak aan medische hulp. Hieruit blijkt minstens dat de verzoekende partij de kans kreeg te verwijzen naar haar dochter en haar gezin voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, hetgeen zij ook heeft gedaan.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 184 616 wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de omstandigheden in het arrest van de Raad met nummer 184 616 waarnaar zij verwijst.

4.11. De verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en het geheel van de elementen in dit dossier. Zij toont niet aan met welke elementen, afzonderlijk of in hun geheel beschouwd, die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissingen, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

4.12. Een schending van de door de verzoekende partij in de middelen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER